

Đề bài:

Trên đường đi họp
phụ huynh về, mẹ của
một bạn học kém
đang tâm sự với mẹ
của một bạn học giỏi.
Em hãy ghi lại câu
chuyện của hai người.

Bài làm

Mặt trời sắp lặn xuống chân trời, ánh nắng cuối chiều đã chuyển từ màu sáng trắng sang màu vàng nhạt. Trên con đường mềm mại, quanh co, chạy dài về cuối xóm Mầu Đơn, có hai người sóng đôi nhau, bước đi chậm rãi. Một người có nét mặt hồ hởi, vui vẻ. Người kia lại đượm buồn, pha lẫn chút chua chát đang dăm dăm nhìn vào một khoảng trống vô định.

Người phụ nữ có nét mặt vui vẻ, lên tiếng:

– Này, chị Hoa, không biết con bé Ngọc nhà chị học tập có tiến bộ không, chứ bé Nguyệt Thanh nhà em, kì này môn học nào cũng đạt điểm cao. Khi nghe cô giáo chủ nhiệm khen ngợi nó, thú thật với chị, em thấy hạnh phúc vô cùng.

– Bé Nguyệt Thanh nhà cô cho ăn vàng cũng đáng! Ôi dào con bé Ngọc nhà tôi học kém lắm, môn nào cũng dưới điểm trung bình cả, mà năm ngoái đầu đến nổi! Cô Dung ạ! Lúc mới vào học nghe con người ta được khen, được phần thưởng tôi lại cứ hồi hộp xốn xang không biết cái Ngọc nó học hành ra sao? Nhưng... Tôi đâu có ngờ... Tôi vẫn còn nhớ, trước khi nhà tôi tắt thở, anh ấy đã dặn dò rằng: phải cho cái Ngọc ăn học tử tế để lớn lên biết đối nhân xử thế, có hiếu với mẹ, có ích cho đất nước! Nhưng bây giờ thật buồn. Tôi thì suốt ngày ngoài chợ, cứ tưởng là cho cháu đi học thêm, mời gia sư về dạy là đủ. Đùng là: “Con không cha như nhà không nóc”. Hai người im lặng đi bên nhau, mắt chị Hoa ngấn nước, còn chị Dung cũng thấy sống mũi cay cay và cảm thấy chính mình cũng là người có lỗi với cháu Ngọc, với chị Hoa. Là láng giềng của nhau nhưng không mấy khi chị quan tâm đến gia đình chị Hoa. Chị vẫn im lặng, cái phân khởi, hồ hởi biến đi đâu mất, mắt chị buồn buồn nhìn về phía chân trời xa xăm. Chị Hoa lên tiếng, phá tan cái im lặng đang bao trùm lên hai người.

– Chị Dung ạ, thật bây giờ tôi không biết nói sao với vong linh anh ấy. Cái Hoa nhà tôi học dốt lại đua đòi ăn diện! Nó chẳng chịu giúp tôi việc gì, suốt ngày chỉ *chát* với *chít*, quần là, áo lượt... Tôi đến phát ốm vì nó thôi.

Chị Hoa đau khổ, nắc lên. Chị Dung an ủi:

– Tôi biết, tôi biết lắm, bé Ngọc vẫn chưa đến nổi là một đứa trẻ hư đâu! Từ nay trở đi chị nên giành thời gian quan tâm đến cháu hơn, cần quản lí nó chặt chẽ, đừng cho nó lêu lổng là được!

Chị Hoa im lặng, nước mắt vẫn lăn tròn trên gò má. Chị Dung nói tiếp:

– Chị cứ yên tâm, tôi sẽ bảo Nguyệt Thanh cùng sang học với Ngọc, tôi cũng sẽ quan tâm khuyên bảo cháu, Ngọc là một cô bé thông minh, chỉ vì chưa được dạy bảo chu đáo đó thôi. Nguyệt Thanh nhà tôi có lần nó tâm sự với tôi, nó thương cái Ngọc lắm, nhưng hễ nó muốn giúp đỡ thì cái Ngọc lại nói: *Thôi đi! Thôi đi! Mà thông minh đấy, nhưng mà tao không cần sự*

“giúp đỡ” của mày “óc không lo mình óc lại đi lo cọc rêu”! Rõ hợm hĩnh. Thế là từ đó, Nguyệt Thanh cứ xa lánh cái Ngọc nhà chị.

Chị Hoa tức giận kêu to:

– Trời! Tôi thật không ngờ con tôi lại đại dột như thế! Trời ơi, Ngọc ơi là Ngọc... Sao con lại làm khổ mẹ thế này!

– Chị đừng quá giận dữ như vậy chị Hoa ạ. Chẳng qua cái Ngọc không ai dìu dắt cả! Chị cứ yên tâm tôi và cháu Nguyệt Thanh sẽ giúp đỡ Ngọc!

– Tôi... tôi cảm ơn cháu và chị nhiều!

Đang tâm sự với nhau, cái lối vào ngõ thân quen đã đến với hai người. Một cơn gió thoảng qua mát dịu, mùi khói lam chiều tỏa đâu đây.